

— Бихъ ги поднесълъ самъ, ако. . . — се обади гласа, приближавайки прозореца.

— Азъ ще слѣзъ следъ малко, — отвърна тя.

Тя чу бавнитѣ му стѣпки, че извиватъ край [прозореца и почна да облича роба за работа.

На масата ѝ стоеше празна вазичка съ надписъ на нѣмски: споменъ отъ Йаханъ Волфъ. До нея личаха две подвързави книги: Страданията на младия Вертеръ на нѣмски и На канунъ, на руски. Надъ тѣхъ бѣ останенъ пликъ съ надписъ за нея.

Чакъ сега тя си спомни, че снощи получи това писмо отъ него.

Небръжно го скжса и прочете.

. . . Вие 2—3 дена станахте невидима. Кога ще бжде удобно вамъ да се срещнемъ. Чакамъ отговоръ.

I. W.

Нервно скжса писмото, хвърли го подъ масата и като се облѣче — издѣзе.

* * *

Въ превързочната бѣще само той.

Тя му се поклони и бърже се залови за нѣкакви билети.

Той бѣше високъ и слабъ. Малкитѣ му синкави очи, премигваха подъ руси вежди, които се губѣха въ сѣнката на каскетъ, нахлупенъ на голѣната му глава. Мустакитѣ му, напършени на горе, засѣнчаха тънки алени устни и придаваха на лицето му нѣщо наивно и весело, както е весела цвѣнала роза, която не знае защо е напжпила. Високата му снага, на която красиво допада формата на червенъ кръстъ, нѣкакъ не идѣше на спокойствието, което личеше по лицето му.

Тя го изгледа и продължи да пише билетитѣ.

— Мога ли да ви поднеса букетчето? — запита той, кланяйки се.